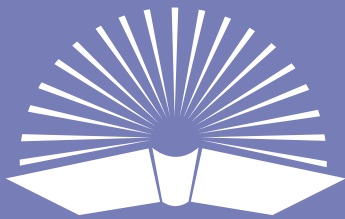

myShliach
מהלקה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
תצוה

myshliach.net

תצווה

לקו"ש חלק א' ע' 160 ואילך
מתורגם ללה"ק

האדם את הבורא: תכלית ושלמות העבודה היא לזכות לעשות תורה ומצוות בכלל, וצדקה בפרט, ללא פרסום, ולא כפי שיש נוהגים לעשות תמונות ולפרסם בעתונות, אלא שיהיה הדבר מתן בסתר, מבלי שידע איש על כך, כי אם הוא והקב"ה בלבד.

(משיחת ה' אדר, תשט"ו)

ו. כשנעשו הכלים למשכן והגיע תורה של המנורה – אומרים חז"ל – "נתקשה בה משה", משה רבנו לא ידע איך לעשות את המנורה. אמר לו הקב"ה להשליך את הזהב לתוך האש ומזה יצאה המנורה.

לכאורה בלתי מובן: במה שונה המנורה מכל הכלים, שאת כל הכלים ידע משה לעשות ורק במנורה נתקשה? ועוד בלתי מובן: הרי משה רבנו ראה כבר את המנורה בשמים, ככתוב: "כאשר הראית", ומשום מה, איפוא, לא ידע?

ה. בסוף פרשת תצווה – מצווה התורה על מזבח הזהב. מפרשי התורה מקשים: לכאורה היה צריך מזבח הזהב להימנות עם שאר כלי המשכן בפרשת תרומה, שם נמנים השלחן והמנורה, שעמדו יחד עם מזבח הזהב באהל מועד, ומה טעם מוזכר מזבח הזהב לאחר כל עבודות המשכן, בסוף פרשת תצווה?

אך הענין הוא: התורה רומזת כאן שתכלית כל העבודות שבמשכן היתה עבודת הקטורת שהיתה על מזבח הזהב, במקום בו נכנס רק הכהן שהקטיר את הקטורת, ושם היה רק הכהן והקב"ה, כאמור בירושלמי⁵ לפסוק "וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבואו גו": "אפילו אותם שכתוב בהם "ודמות פניהם פני אדם" לא יהיו באהל מועד, אפילו מלאכי השרת וגו", מכל עבודות המשכן הרי רק בעבודת הקטורת על מזבח הזהב בכל יום היו הכהן והקב"ה בלבד ושם היתה השראת השכינה.

כך גם בעבודתו היום יומית של

היה בקדש הקדשים, ודבר זה התבטא גם בגלוי לעיני בשר בכך ש"מקום הארון אינו מן המדה" בקדש הקדשים, דבר שהוא רק מצד עצמותו ית'.

כפי שידוע, יש אלקות כפי שהיא לבושה בטבע, בדברים גשמיים, יש אלקות המהוה את העולמות, ויש אלקות בבחינה נעלית מן ההתהוות. אך ישנה בחינה נעלית מזו – ענין "נמנע הנמנעות" (כמה מחוקרי ישראל אמרו בענין זה: "יש לנמנעות טבע קיים בחק הבורא", והאמת היא, כפי שמוסבר במיוחד בתורת הקבלה והחסידות, שהקב"ה נמנע הנמנעות⁶), ובקדש הקדשים היה גם גילוי זה: המקום עצמו שלמעלה מהמקום, נמנע הנמנעות.

זה גם הטעם לכך שכל התפלות עוברות את קדש הקדשים, "זוה שער השמים". לפיכך נאמר הרי: "והתפללו אליך דרך ארצם", כל בני ישראל בכל הארצות מתפללים לכיוון ארץ ישראל, בארץ ישראל – לכיוון בית המקדש, ובבית המקדש לכיוון קדש הקדשים.

הטעם לכך הוא משום שהתפלות הן על צרכי בני אדם, שברובם הם דברים גשמיים, שאין להם למעלה כל תפיסת מקום, אבל בקדש הקדשים, שבו התגלות העצמות, מאפשר נמנע הנמנעות את התחברות מטה-מטה עם מעלה-מעלה.

ז. הדבר יובן לאחר הסברת ענין המשכן וכליו באופן כללי.

כשהתורה מתחילה לדבר (בתחלת פרשת תרומה) על עשיית משכן וכלים היא פותחת בהקדמה כללית: דבר אל בני ישראל ויקחו לי גו'. כאן שני פרטים: א) "דבר אל בני ישראל". ב) "ויקחו לי", ולאחר שתי הקדמות אלו אפשר לגשת לעשיית המשכן.

ח. הסבר הדבר הוא:

המשכן נעשה הרי מדברים גשמיים: זהב וכסף ונחושת וכו'. כלומר: מדברים גשמיים נעשה משכן ומקדש להקב"ה.

ונשאלת השאלה: איך אפשר לעשות מן הגשמיות – מקדש? מקדש ניתן להיעשות, לכאורה, בלימוד תורה, בתפלה וכד', אך כיצד ניתן לעשות מקדש מגשמיות?

יתר על כן בלתי מובן הדבר, לאור הידוע שהשראת האלקות שהיתה בבית המקדש היתה בדרגה נעלית יותר מן האור המאיר בעולמות, ואפילו בעולמות העליונים ישנה הארה בלבד של אלקות ואילו בבית המקדש היתה "המשכת עצמותו", של הקב"ה בכבודו ובעצמו.

ט. בהשראת העצמות שהיתה כאמור בבית המקדש – הרי עיקר הגילוי

מסוגלות רק נשמות ישראל, לפי שבהן העצמות בהתגלות, ואליהם מסר עצמו, כביכול, שיוכלו לקחתו.

– האמור הוא על־פי הפירוש הידוע של "כי תקנה"¹¹, שלכן אפשרית המשכת הדעת גם אל נשמות ב"ע, "זרע בהמה", כי: א) בשרשו קיים הדבר אלא שיש רק לגלותו, דבר הרמוז במלה "תקנה", שכן קנין הוא "ענין גילוי ההעלם בלבד ולא – התחדשות". ב) המשכת הדעת הוא ע"י משה דוקא, לפי שמשה הוא בדרגת "מן המים משיתיהו", ואם כי לכל הנשמות יש דעת בשרשן ורק צריכים לגלותה, כאמור, הרי הגילוי חייב להיות ע"י כזה שדרגה זו מאירה בו בהתגלות.

כך גם בעניננו: עשיית "כלים" לעצמות מן הגשמיות אפשרית משום שבשרשם דברים אלה הם בבחינת "לי", והגילוי הוא ע"י נשמות ישראל משום שבהן העצמות בהתגלות.

יב. לפי זה יובן מדוע נתקשה משה רק במנורה: המנורה היתה מזהב, וענינה היה להאיר את החשך כך שתהיה "עדות לבאי עולם שהשכינה שורה בישראל"¹². היה, איפוא, קשה למשה: איך אפשר לעשות זאת מזהב, מגשמיות?

השיב לו הקב"ה: אמנם אדם אינו מסוגל לעשות זאת, כי אם הקב"ה

י. אם כן קשה: איך יתכן לעשות דברים גשמיים לקדושה כזו, נעלית יותר מן הקדושה בעולמות העליונים? – זו, הרי, תמיהתו של שלמה המלך: "הן השמים ושמי השמים לא יכלכלוך, ואף כי הבית הזה"⁷. "שמים" ו"שמי השמים" הן דרגות נעלות מאד (פרטיהן מוסברים בתורת החסידות) ובכל זאת אינן "כלים" לעצמות – ואיך, איפוא, מסוגל בית, בנוי מחמרים גשמיים, להוות "כלי" לעצמות אין־סוף ברוך־הוא?⁸

יא. כלפי זאת מקדים הכתוב: א) דבר אל בני ישראל. ב) ויקחו לי תרומה. בפסוק "ויתנו לי תרומה" מדייק ה"תניא" בשם הזהר⁹ – מדוע נאמר "תרומה", והרי היה צריך להיכתב "ותרומה"? – "דכולא חד". כלומר: כל שלשה־עשר או חמשה־עשר הדברים הנמנים כאן, אף שהם דברים גשמיים, הם מהוים דבר אחד עם "לי", משום שהתהוות הגשמיות היא מהעצמות¹⁰, אלא שהיא בהעלם, ולכן אפשר לעשות מהם מקדש, שכן אין צורך אלא לגלות זאת מן ההעלם אל הגילוי.

ועוד נאמר: "דבר אל בני ישראל". נכון, אמנם, ש"כולא חד" ואין צורך אלא לגלות זאת, אך לדבר זה עצמו – גילוי העצמות שבדברים הגשמיים –

הקב"ה שיעשה מן הזהב, מן המובחר שבגשמיות – מנורה. הקב"ה אומר לו: אינני מסתפק בתורתך, בתפלתך, בכל המצוות. אני דורש ממך שגם מן הגשמיות שלך תעשה לי בית מקדש.

בעצמך לא תוכל לעשות זאת – אומר הקב"ה – אני אעשה זאת. עליך רק להשליך את הזהב לאש שבלבבך, שהרי בלב כל איש ישראל יוקדת אש להבה אל הקב"ה, וכשתשליך את הזהב לאש – אעשה ממנו בית מקדש, ויתר על כן, הוא יעניק אור לעולם, ויהווה עדות שהשכינה שורה בך.

(משיחת חנוכה, תשט"ז)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

בלבד. האדם נדרש רק לקחת את הזהב ולהשליכו לאש, וכשהאדם משליך את הזהב לאש, עושה ממנו הקב"ה מנורה שתאיר במשכן.

יג. כבר דובר פעמים מספר, שנחרב רק בית המקדש שנבנה מעצים ואבנים וכו', ואילו בית המקדש שבקרב כל איש ישראל, בלבו פנימה, – "ושכנתי בתוכם" – נשאר קיים תמיד, בכל הזמנים ובכל המצבים.

כשיהודי עושה מכל חפציו השייכים לו – בית מקדש להקב"ה, אומר לו

תצווה

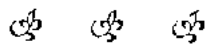
מתורגם ללה"ק

בְּפִרְשֵׁתְנוּ אָנוּ מְצוּיִם עַל בְּגָדֵי הַכְּהֻנָּה. בְּתַחֲלַת הַפְּרָשָׁה מְזַכְּרִים כָּל שְׁמוֹת הַבְּגָדִים, וּמְפָרְטִים בְּמִיָּחָד שְׁלוֹשָׁה בְּגָדִים שֶׁל הַכּוֹהֵן הַגָּדוֹל: אַפּוֹד, חֹשֶׁן וּמְעִיל. לְאַחַר הַפְּרוּט עַל שְׁלוֹשָׁה בְּגָדִים אֵלּוּ מְזַהֶרֶה הַתּוֹרָה: "וְהָיָה עַל אֶהָרֶן (עָלָיו לְהִיּוֹת לְבוּשׁ בָּהֶם)... בְּבוֹאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ לִפְנֵי ה' וּבְצִאתוֹ וְלֹא יָמוּת". מְפָרֵשׁ רַש"י: "מִכְּלָל לֹא אֵתָּה שׁוֹמֵעַ הֵן. אִם יִהְיֶה לוֹ (בְּגָדֵי הַכְּהֻנָּה הָאֵלּוּ עָלָיו) – לֹא יִתְחַיֵּב מִיָּתָהּ. הֵא אִם יִכָּנֵס מִחֹסֶר אֶחָד מִן הַבְּגָדִים הַלְלוּ – חַיֵּב מִיָּתָהּ בִּידֵי שָׁמַיִם".

בְּהַמְשָׁךְ הַפְּסוּקִים מְבִיאָה הַתּוֹרָה דִּינֵי שְׂאֵר בְּגָדֵי הַכְּהֻנָּה, וְשָׁבָה וּמְזַהֶרֶה: "וְהָיָה עַל אֶהָרֶן וְעַל בְּנָיו בְּבוֹאֵם אֶל אֶהָל מוֹעֵד אוֹ בְּגִשְׁתֶּם אֶל הַמִּזְבֵּחַ לְשֵׁרֵת בְּקֹדֶשׁ, וְלֹא יִשְׂאוּ עוֹזֵן, וּמָתוּ", וּמְפָרֵשׁ רַש"י: "הֵא לְמַדַּת שֶׁהַמְּשַׁמֵּשׁ מִחֹסֶר בְּגָדִים – בְּמִיָּתָהּ". מְדוּעַ רַש"י חוֹזֵר וּמְצִיֵן אֶת אוֹתוֹ דִּין – עֲנֵשׁ מוֹת לְכוֹהֵן מִחֹסֶר בְּגָדִים – פְּעַמִּים? יֵשׁ הַבְּדֵל בֵּין שְׁתֵּי הָאֲזִהָרוֹת. הָאֲזִהָרָה הָרִאשׁוֹנָה הִיא עַל כּוֹהֵן שִׁיפְנוֹס לְהִיכָל בְּלִי אֶחָד מִן הַבְּגָדִים הַלְלוּ (אַפּוֹד, חֹשֶׁן וּמְעִיל). וְאֵלּוּ הָאֲזִהָרָה הַשְּׁנִיָּה הִיא עַל כּוֹהֵן שִׁיִּשְׁמָשׁ (יַעֲבֹד בַּמִּקְדָּשׁ) בְּלִי אֶחָד מִכָּל בְּגָדֵי הַכְּהֻנָּה.

הָאַפּוֹד, הַחֹשֶׁן וְהַמְעִיל מִיָּחָדִים מִשְׂאֵר הַבְּגָדִים. בְּעוֹד יֵתֵר הַבְּגָדִים אֵינָם אֵלּא אֲמֻצָּעִי שֶׁמֵּאֲפִשֵׁר לְכוֹהֵן לַעֲשׂוֹת אֶת עֲבוֹדָתוֹ, הַבְּגָדִים הַלְלוּ פּוֹעֲלִים פּוֹעֲלֵתָם בְּעֵצָם הָעֹבְדָה שֶׁהַכּוֹהֵן הַגָּדוֹל מְגִיעַ לְמִקְדָּשׁ כִּשְׁהוּא לְבוּשׁ בָּהֶם. עַל הָאַפּוֹד נֹאמֵר: "וְנִשָּׂא אֶהָרֶן אֶת שְׁמוֹתָם לִפְנֵי ה' ... לְזָכְרוֹן". עַל הַחֹשֶׁן: "וְנִשָּׂא אֶהָרֶן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל לִבּוֹ לִפְנֵי ה' תָּמִיד", וְעַל הַמְעִיל: "וְנִשְׁמַע קוֹלוֹ בְּבוֹאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ לִפְנֵי ה'..."

מהפסוקים למדים הלכה שאם כוהן עבד במקדש ללא אחד מבגדי הכהנה שלו הוא חייב מיתה בידי שמים. אך רש"י מחדש כאן, שאם כוהן גדול רק נכנס לבית המקדש ללא אחד משלשת הבגדים: אפוד, חשן או מעיל, מבלי לעבוד בבית המקדש, למרות זאת חייב מיתה. הוא אמנם לא פגם בעבודה, אך בעצם הפגסו למקדש בלי הבגד, חסרה פעלת הבגד!

הכוהן הגדול מחבר את בני ישראל לקדוש-ברוך-הוא. הקשר בין יהודי לה' הוא בשני דברים: (א) הקשר שנוצר על ידי עבודתו של היהודי, "לא נבראתי אלא לשמש את קוני". (ב) הקשר העצמי של יהודי לה', הוא כבן לאביו וכעבד לאדונו.

ראשית נכנס הכוהן הגדול אל הקדש, עצם בניסתו בבגדי הכהנה המיוחדים שלו גורמת ל"זכרון לפני ה'", הוא מעורר את הקשר של היהודי לקדוש-ברוך-הוא, קשר עצמי שלא תלוי בעבודתו של היהודי. רק לאחר מכן מתחילה עבודתו של הכוהן, הוא משמש בקדש, הוא מחבר את ישראל לקדוש-ברוך-הוא מצד עבודתם, בהתאם לדרגתם ומעשיהם.

מכאן נלמדת הוראה לכל מי שיש לו השפעה על סביבתו. כאשר פוגשים יהודי, בכל מצב בו הוא שרוי, צריך לפעל כמו כוהן גדול, בשני שלבים: פניסה ועבודה. קדם כל "לזכרון", להזכיר לו מי הוא, מהי מציאותו האמתית: שיש לו נשמה אלוקית קדושה. זכרון זה מכניס אותו אל הקדש פנימה.

כאשר דבקים בכוהן הגדול שבדורנו, בנשיא דורנו, דבקים בשכינה, וכך אכן יכולים להתקרב לקדוש-ברוך-הוא ולהכניס אל הקדש. רק אחרי קרוב ראשוני זה מתחילים לפעל עם אותו יהודי בהתאם לדרגתו הפרטית, לעורר את הקשר שלו לקדוש-ברוך-הוא, קשר שתלוי בעבודתו ובמעשיו.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק כא, עמ' 181-189)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

על מזבח הזהב שעמד באוהל מועד ובו התבצעה עבודת הקטורת, מספרת לנו התורה רק בסיום פרשת השבוע.

התמיהה:

וזה לא קצת מוזר?
הרי כל שאר כלי המשכן הוזכרו בהרחבה בפרשה הקודמת פרשת תרומה. מדוע איפה הובדל תיאור המזבח מכל שאר הכלים. ברור שיש כאן איזה עניין או מסר.

הפתרון:

בשונה מכל שאר הכלים במשכן, העבודה שהתבצעה על ידי המזבח - עבודת הקטורת. נעשתה רק בנוכחות הכהן שנכנס להקטיר והקדוש ברוך הוא. מלבדם איש לא הורשה להיכנס פנימה ואפילו לא המלאכים שעליהם אומר הכתוב ש"דמות פניהם כמראה אדם".
ובזה שתיאור המזבח הינו דווקא בפרשת תצווה, אחרי שמתארים כבר את כל הכלים בפרשה שלפני זה - מבהירה לנו התורה כי התכלית והנקודה העיקרית של כל שאר העבודות במשכן היא העבודה הזו עם המזבח. כל שאר העבודות מובילת אליה, והיא התכלית. לכן היא מופיעה בסוף דוקא אחרי כל שאר העבודות.

וזה גם מה שאנו צריכים ללמוד עבורינו: בדיוק כמו שהעבודה הכי חשובה במשכן נעשתה רק בנוכחות הכהן והקב"ה. ומלבדם איש לא נכח במתחם - כך גם בכל מצווה שאנו מקיימים או מעשה טוב. אין צורך לרוץ החוצה ולספר בכל העיתונים על הגדולות והנצורות שפעלנו. כמו במזבח, רק אנחנו והקב"ה נדע, זה הדבר הכי יקר וחשוב.

"מזל טוב!!! חיים ליבוביץ חתן!!" קראה אמא בשמחה כשקבלה את ההודעה המשמחת. כאילו אנחנו ממש שם" הציעה פתאום רבקי.

אמא הכינה ארוחה חגיגית והילדים ערכו את השולחן בצורה מיוחדת, וקשטו בשלטי מזל טוב למינהם. אפילו מנה אחרונה אמא הספיקה להכין. כולם היו מאושרים.

"רבקי מתוקה עדיף שתלכי ליטול ידיים" אמר אבא כשראה שהיא מערימה לצלחתה מהאורז. "למה? יש פה מספיק אוכל בשביל לשבוע, ולא שבת עכשיו, אז למה אני צריכה לאכול לחם?" שאלה, "את לא חייבת, אבל יותר מהודר כך לקבוע סעודה, אם את לא נוטלת את יודעת מה מברכים על אורז?"

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן.

hebrew@myshliach.com

ההלכה הקודמת:

עוגות או עוגיות עליהן כתובות או חוקות אותיות אסור לאוכלם בשבת, מפני שבאכילתן הוא מוחק את האותיות הכתובות עליהן.

תודה רבה לשלוחים ששלחו אלינו את התשובה:

מושקא בוטמן - קמבודיה
זלמן בוטמן - קומבודיה
יהודה חיתריק - נירנברג
שניאור ריבקין - בנגלור
מנחם ליצמן - קוריאה
זעליג ומושקא חבבו - בלארוס
חיים סגל - חרקוב
חסי מנדלסון - קייב
יהודית ליצמן - קוריאה
חיה מושקא הלפרין - בולגריה

"מהה?? מזל טוב!! איזה כיף!!" התרגשו כולם. חיים הוא דודם הצעיר והאהוב. רק לא מזמן הוא הגיע לעזור להם בשליחות בפרומוסקה תקופה...

הם עשו שיחת וידאו עם כל המשפחה המורחבת שחוגגת את הווארט בארץ. "מזלל טוובבב חייםסם!!" צעקו וצווחו בהתרגשות, מצטופפים כולם סביב המסך הקטן.

"אבא אנחנו נסע לחתונה?" שאל שמוליק בתחנונים, "בוודאי! חיים הוא דוד שכל כך קרוב אליכם... אנחנו נסע כל המשפחה לחתונה בעז"ה" "בישר להם."

כל אותו הערב נשמעו בבית צווחות התרגשות, הילדים דמיינו דמיונות ופינטזו תוכניות ורקדו במרץ לצלילי שירי חתונה שאמא הדליקה ברקע. למרות שהם היו לבד בפרומוסקה הרחוקה הם

ממש הרגישו כאילו הם נמצאים עכשיו בווארט עם כל המשפחה... השמחה הרקיעה שחקים! "כמו שבחתונת הרבי והרבנית ההורים של הרבי לא השתתפו בחתונה אבל חגגו את החתונה מרחוק,

נושאים / נושאים

בטל בשישים

שני חודשים של שמחה

שיתכן מצב (איך לא) שהקדוש ברוך יסייע לבני וישיעם מידי. המן לקח את כל זה בחשבון ואמר לעצמו: הרי בכל פעם שהם מנצחים - עורכים הם חג של שמחה והודאה שנחגג לדורות ארוכים. אם אפרוס את ביצוע המשימה לחודש, והיא תכשל, הרי שהחודש כולו יהפוך להם לחג ולשמחה! לא אתן לזה לקרות, אמר אמר לעצמו. ובשביל לא לקחת את הסיכון, החליט כי רק ביום אחד יבצע את זממו. אם יחגגו, שלפחות יחגגו רק יום אחד ולא חודש.

הסוף כבר ידוע. הקדוש ברוך הוא הושיע את בני ישראל, ולא זו בלבד שחוגגים יום אחד של פורים מתוך משתה ושמחה להודאה גדולה לקב"ה על הניסים, כי אם החודש כולו מצויין מתוך שמחה. וכמו שאומרת המגילה "החודש אשר נהפך להם מיגון לשמחה". לא כתוב "היום" אשר נהפך אלא "החודש". כל שלושים הימים של החודש שמחים הם לזכר הנס, וכבר מ"שנכנס אדר מרבים בשמחה". בדיוק ההפך ממה שהמן רצה.

אך לא בכך מסתיים הסיפור. השנה תשע"ט, כמו בשנים מעוברות רבות אחרות, לא מסתפקים אנו בחודש אחד בלבד של שמחה, כי אם מוסיפים אנו חודשיים שלמים. שישים ימים של שמחה עכשיו תגידו אתם: ישנה נקמה מתוקה מזו להמן האגגי ולתוכניותיו השפלות?

שמחה עצומה

שלוחים יקרים, חיילי צבאות השם, דעם רבינס

בשאלה קשה נתחבטו גדולי האומה היהודית מזה דורות. המן האגגי הידוע לשמצה שמוכר לנו ממגילת אסתר, מחליט לבצע את מזימתו האפלה "להשמיד להרוג ולאבד את כל היהודים מנער ועד זקן טף ונשים", והוא מחפש תאריך לביצוע. ואיך בוחרים תאריך? עורכים "פור". ובתרגום מפרסית (לא) מדוברת - עורכים הגרלה.

המפרשים מספרים שכאשר תוצאת ההגרלה של המן הצביעה חודש אדר, שמח הוא שמחה גדולה עד למאוד כיוון שבחודש זה נפטר מושיען של ישראל משה רבינו, ועל כן חשב שמתאים הוא החודש לביצוע הגזירה. אך המן לא מסתפק בתוצאה של חודש, והוא גם רוצה יום. הוא עורך הגרלה נוספת באיזה יום בתוך החודש להוציא לפועל את הגזירה. "טף ונשים ביום אחד". לא בשני ימים וגם לא בשבוע, ביום אחד בלבד!

ונתחבטו המקשים: מה לו להמן לצמצם ולנקז את הביצוע לעשרים וארבע שעות, מדוע להתאמץ עד כדי כך? מה רע יקרה אם יהרוג את כולם במשך שבוע? ובכלל, לא מבינים דורשי הרשומות: הרי זה גם לא הגיוני. הרי בפועל ממש לא ניתן כמעט לעשות זאת ביום אחד. מה בער להמן לעשות זאת דווקא ביום אחד?

נתחבטו ונתחבטו המקשים עד שתשובה מן המוכן עלתה בידם: ידוע ידע המן הרשע כי סיכויים סבירים רבים ישנם שמזימתו החשוכה לא תצלח ותכשל. הבין הוא בחכמתו כי רבה

רואים אנו בעצם כאן על מושג של "בטל בשישים". והסכום הזה של שישים הינו על פי תורה, ששישים מבטל את מה שמתערב בו.

בשיחת קודש נפלאה, אומר הרבי שכך בדיוק גם בחודש אדר של שישים יום. כל עניני העצב שלעתים במהלך ימי השרגא הסוחפים טורדים אותנו דינם להיבטל לגמרי בחודש של שישים יום. מהרבי יצאה הוראה בשנים האחרונות לרקוד ולשמוח בכל שישים הימים. בשנת תשנ"ב התפלל הרבי והסביר בשיחת קודש שכל העניינים הלא טובים שיכולים לבוא, שיתבטלו בשישים ימי השמחה הללו של חודש אדר.

ומה לנו קשה כמו הגלות הארוכה הזו, שבה איננו זוכים לראות פני מלך ולחזות בזיו נועם פניו של רבינו. תקוותינו האיתנה ותפילתנו מעומק הלב לקב"ה שיתבטל כליל העצב הכבד הזה של הגדול בשישים ימי השמחה של חודש אדר שלנו השנה, ואת חג הפורים הקרוב - פורים קטן כמובן - כבר נחגוג במחיצתו של הרבי מתוך שמחה גדולה של עד דלא ידע.

אמן.

קינדער. תקשיבו טוב מה קורה כאן: החודש הזה שאליו נכנסנו בימים אלה הינו חודש של שמחה. חודש שממנו שואבים אנו שמחה לכל השנה כולה. שמחה על כך שאנחנו יהודים, שאנחנו חסידים של הרבי וזוכים לצאת בשליחותו. והרי כל עצם ישותנו צריכה לשמוח ולקפץ.

ודווקא בשנים מעוברות כמו השנה הזו, מקבלים הדברים משנה תוקף. חודשים שלמים של שמחה יש לנו. המעלה כאן היא כפולה ומכופלת, גדולה ממש! ידוע שאם יש ליהודי משפט מול גוי, כדאי הוא לו שיעשה אותו בחודש אדר דווקא משום שאז מזלם של ישראל גובר. והשנה יש לנו מזה מנה מכופלת, אין יותר עצב!

בטל ברוב

מהתורה ישנו איסור לאכול בשר שנתבשל עם חלב. ישנם איסורים רבים נוספים ומאכלות אסורים שאסור לנו לאכול אותם בשום מצב. אך מה קורה כאשר יש סיר ענק של חלב ואופס. בטעות נשפך לתוכו חתיכת בשר שמתערבב עם החלב. או לחילופין סיר של מאכל כשר שנופל לתוכו בשר נבילה של איסור. כעת הכל יהיה אסור? זה הרי יכול להגיע להפסד ענק של ממון?

אלא פוסקת בזה ההלכה באופן כללי שתלוי כמה חלב יש בסיר: אם כמות החלב או לחילופין כמות מאכל ההיתר הינו יותר מפי שישים כנגד האיסור, או הבשר במקרה שלנו, הרי שהסיר יהיה מותר כיוון שטעם הבשר התבטל בכמות הגדולה של החלב.

שאלות לשליח

בפינה זו תוכלו להפנות שאלות לאחיכם השלוחים.

שאלות בענייני השליחות, שאלות בענייני הלימודים שלכם. ואפילו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות ניתן לשלוח למייל
HEBREW@MYSHLIACH.COM

